

[Bernhard Baunsgaard]

have virkning fra fremsættelsesdagen, er naturligtvis, at et sådant forslag kommer hurtigt til behandling her i tinget, så det bliver konstateret, om et flertal i folketinget anser det for anvendeligt til at rette på det, som forslaget drejer sig om.

Om dette kan jeg tilføje, at det socialdemokratiske forslag er fremsat den 1. november 1983. Det kommer til behandling her i salen den 2. december, skønt socialdemokratiet naturligtvis kunne have bedt om at få det til behandling tidligere, hvis det var meningen, at det skulle gælde fra fremsættelsesdatoen.

Regeringsforslaget er fremsat den 30. november og kommer få dage efter til behandling, så dér er det muligt at fastholde fremsættelsesdatoen.

Om hele dette begreb med at sælge anparter vil jeg gerne sige nogle principielle ord. Jeg har den opfattelse, som et enigt folketing eller i hvert fald et folketing med et meget stort flertal havde, nemlig at vi har håbet på, at anpartsvejen ville være en rimelig udvej for at gøre lønmodtagere interesserede i erhvervslivet. Dette forudsætter naturligtvis, at de lønmodtagere, der køber anparter, også kommer til at mærke de vilkår, der gælder for erhvervslivet – ellers er der intet opnået ved det – og det vil bl.a. sige, at disse anpartshavere også som en erhvervsvirksomhed både kan risikere, at det går galt, og at det går godt.

Vi må jo desværre konstatere, at dette nu er fuldstændig fjernet fra de tilbudte anparter. Gennem et ihærdigt studium af de forskellige skattelove og ved behændig kombination af forskellige bestemmelser er det lykkedes at tage enhver fornemmelse af, at man deltager i en erhvervsvirksomhed med de vilkår, der gives, væk fra anpartshaverne.

Jeg kan vel her lige nævne, at der i Børsen for den 29. november var en gennemgang af disse første tilbud, der kom til anpartsinteresserede, og at Børsen kan konstatere, at disse anpartshavere i en række tilfælde nu vender tilbage for deres anparts vedkommende og skal betale skat til samfundet.

Men sådan er forholdene jo ikke nu. Sydvestjysk Erhvervsinvest, der, så vidt jeg ved, er finansieret af en af vore store og hidtil ansete banker, har et tilbud, hvor ansvaret vel er 100.000 kr., hvor der skal betales 30.000 kr. ind, men hvor overskuddet, det,

der kommer tilbage, er 600 kr., resten er rent skattefradrag. Det er uacceptabelt og giver intet indtryk af de betingelser, der gælder for erhvervslivet.

For sale-and-lease-back, som også har været meget omtalt, er eksemplet: Sælger f.eks. ØK sine skibe og Jyske Bank laver et anpartsselskab, har dette anpartsselskab, oprettet af Jyske Bank og ØK, fælles interesse i en høj salgskurs, ØK for at få penge i kassen til bedring af et årsregnskab, anpartsselskabet, for at man kan tilbyde anpartstagerne så stort et afskrivningsgrundlag som muligt. Dette har intet med forholdene i erhvervslivet at gøre.

Andre som DMK forsvarer deres konstruktioner med, at når man har et stort afskrivningsgrundlag, kan lejen blive lav for erhvervslivet, hvorigennem man støtter oprettelsen af danske arbejdspladser. Hvordan DMK så kan tilbyde at leje de maskiner, man køber for anpartshavernes penge, ud i udlandet til en billig leje, forstår jeg ikke, for det ville jo gennem konkurrenceforvridning være direkte ødelæggelse af danske arbejdspladser.

Det er dér, vi er nået til i dag, og jeg har villet trække dette op for at sige, at det efter radikal opfattelse i dag er nødvendigt at gribe hårdt og energisk ind over for det.

Jeg forstår regeringens bekymring i henseende til skibene. Jeg forstår og deler de hensyn, der har været, til, at vi med hensyn til danske skibsværfter bør være omhyggelige med, hvordan og hvornår vi griber ind. At give et øget statstilskud til bygning af skibe på danske skibsværfter er efter min mening ikke forsvarligt. Sagen er jo den, at vi tvunget af forholdene i udlandet har været nødt til at give overordentlig store tilskud. Der gives i dag tilskud af størrelsesordenen 80.000–100.000 kr. om året pr. skibsværftsarbejder; højere kan vi ikke gå.

Må jeg efter disse principielle betragtninger lige kort omtale de to forslag.

Det socialdemokratiske forslag, der bygger på finansiel leasing, lider af den skavank, at finansiel leasing ikke er defineret; man ved ikke, hvad det er, man får, hvis man stemmer for dette forslag. Jeg har studeret det, for jeg var oprindeligt interesseret i, om vi prøvede denne udvej. Jeg advarede socialdemokraterne mod at gå til et hasteforslag; men resultatet af det socialdemokratiske forslag, når